

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Trettende Session.

43de Møde.

Tirsdagen den 26de November Kl. 1.

(Fortfat.)

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (fortsat): Det er uheldigt, at dette Forslag kan faae en stor praktisk Betydning, idet denne Embedsmands Gage stiger saaledes, at det Beløb, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig 300 Rd., allerede fra 1ste April næste Aar vil blive nedfat til 100 Rd., og da jeg nu maa antage, at de Forretninger, denne Embedsmand udfører som Ministersecretair, ikke staae i en saadan Forbindelse med hans egentlige Embedsstilling, at de mod hans Villie kunne paalægges ham, saa vilde jeg, forsaavidt dette Endringsforslag blev vedtaget, ikke see mig istand til at beholde denne Mand som Ministersecretair. Uagtet jeg sætter Priis paa at beholde denne Mand i denne Stilling, vil jeg dog hermed ingenlunde have sagt, at de Vanskeligheder, som paa Grund deraf ville frembyde sig for mig, ville være uoverkommelige. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Udvalg i dens Motivering angaaende denne Post, men jeg skal bemærke, at det forekommer mig, at høi Grad af Villighed taler for ikke at vedtage det af den ærede Rigsdagsmand stillede Endringsforslag. Jeg er den ærede Forslagsstiller forbunden, fordi han har stillet dette Forslag, thi det vilde være mig ubehageligt, at der forelaa en Udtalelse fra Folkethingets Finantsudvalg, som gik ud paa, at man ventede, at Ministeriet skulde gaae frem paa den Maade, som i Endringsforslaget er

tilsigtet, naar jeg ikke vilde see mig istand til at opfylde en saadan Forventning; da Endringsforslaget imidlertid er stillet, vil der komme til at foreligge en bestemt Afstemning af det ærede Thing, og Sagen vil derved faae sin Afgjørelse. Jeg skal nu for det Første bemærke, at jeg villig indrømmer, at det Honorar af 300 Rd., hvorom der her er Tale, i og for sig er en Afvigelse fra Lønningsloven, men det er en Afvigelse, som er begrundet i de historiske Forhold, og forsaavidt dette Endringsforslag skulde blive vedtaget, vilde jeg deri faae Straffen for, at jeg tidligere ved Behandlingen af dette Spørgsmaal for meget har føgt at imødekomme de af det ærede Folkething yttrede Anskuelser. I Aaret 1859 bestod der nemlig en særskilt kongelig Embedsmand, der var Secretair hos Ministeren og som saadan oppebar 500 Rd. i Gage; han havde desuden som Hjælp til en Assistent 100 Rd. og til en Skriver 100 Rd., han havde altsaa ialt 700 Rd., denne Post var forbunden med en Fuldmægtigpost under Ministeriet. Da denne Embedsmand gik af som Ministerens Secretair, havde Ministeriet havt fuld Bemyndigelse til at besvirke, at en anden kongelig Embedsmand ansattes i denne Post som kongelig Embedsmand, og Ministeriet kunde da have valgt den Mand, om hvis Lønning som Secretair der nu er Tale; han vilde da have staaet som kongelig Embedsmand i denne Post, og han vilde, hvis han blev entlediget, have været berettiget til at forlange Pension af den til dette Embede henlagte Gage. Jeg fandt imidlertid ikke dette hensigtsmæssigt og indstillede derfor, at denne Post ikke blev besat som et kongeligt Embede,